

שבת פרשת כי תבוא	
צאת שבת – 19:36	כניסת שבת – 18:30
דף פנימי גיליון 1937 (ש"פ/49) ט"ז באלול התש"ף 5 בספטמבר 2020	
דף מידע שבועי של קהילת מעלה גלבוע	

ארעיה ואורי פורח
 ואלה המשפחה
 מלך טוב
 אבר המצווה של

ארצות ואריאל שלו
 ואלה המשפחה
 מלך טוב
 אבר המצווה של

אשני ואלי סקייס
 ואלה המשפחה
 מלך טוב
 אהודית הבן

זמני השבת

נא להביא
 סידור/חומש
 מהבית
 וכמובן
 מסכה...

18:50 מנחה וקבלת שבת

8:00 שחרית

לאחר התפילה (10 בערך) - שיעור מפי הרב בני

שיעורי פרשת שבוע לילדים:

אירוס	חצב	כיתה א'	כיתה ב'
אביתר הטב	אביב שטיינמיץ	אביב שטיין	שורק שפיגל
כיתה ג'	כיתה ד'	כיתה ה'	כיתה ו'
אביה ולך	אביחי חמיאל	אביתר כהן	אבישי הולצמן

17:00

שיעור מפי אריאלה ביגמן בנושא: "בזאת יבא... אל הקדש".

השיעור לע"נ אליאורה שלומית אנצ'לוביץ ז"ל
 (השיעור יתקיים בדשא מאחורי ביכ"נ ע"פ ההנחיות)

18:00 מנחה

ערבית בצאת השבת

זמני השבוע:

שחרית-

6:00-8:00 (כל יום)

מנחה-משניות-ערבית

18:35

♦ **תפילת נשים וקריאה בתורה - פרשת ניצבים וילך / שולמית קיציס**

לרגל סיומו של מחזור שלישי של "קוראות בתורה" ולקראת השנה החדשה הבעל"ט, נתכנס בשבת הבאה לתפילת נשים ולקריאת פרשת ניצבים-וילך מספר תורה. הקוראות יהיו נשים מכל שלושת מחזורי הלימוד. מי שרוצה להיות חזנית בחלק מן התפילה - שתיצור עמי קשר. על מיקום התפילה תבוא הודעה. מוזמנות להשתתף ולהתפלל יחד לשנה טובה, בריאה ושמחה.

משולחן מנהל הקהילה | יריב קרין

שדרוג ריהוט בית המדרש – תודה לכל השותפים בפרוייקט בהובלתו המסורה של שלמה אפרים שמשפחתו גם תרמה את ספר התורה ואת הריהוט החדש. תודה לכל מי שסייע והשלים את התרומות הנדרשות. כל הכבוד.

בריכה – עונת הרחצה מסתיימת מחר (שישי 3.9). תודה לקלמן על הסיוע הרב. תודה לכל מי שסייע ולצוות הבריכה בהובלתם המסורה של אסתר לדל ואורי לדל. בשבועות האחרונים התפתחה נזילה משמעותית מהבריכה. התחלנו לקיים התייעצויות עם אנשי מקצוע לגבי הסיבות האפשריות לנזילה זו. עם סיום עונת הרחצה נבצע מספר בדיקות כדי לאבחן טוב יותר את מקור הנזילה והיקפה. על בסיס המידע וההתייעצויות נצטרך לבחון כיווני פעולה אפשריים. נמשיך לעדכן.

תרגיל צוות אירוע רב משתתפים קורונה – השבוע קיימנו תרגיל לצוות המצומצם לניהול אירוע רב משתתפים במקרה של התפרצות תחלואה של קורונה או ריבוי מבודדים. בצוות – נעמה כץ הפרוייקטורית, יצחק ריבלין, יריב קרין, שוקי קרביץ, אורי לדל, מיכל אליהו. המטרות העיקריות של הצוות הן: מניעת התפרצות המחלה וצמצום היקף הנדרשים לבידוד, הזרמת מידע שוטפת בין כל השותפים, שמירה על רציפות תפקודית של הקהילה, שמירה על תחושת הביטחון ושמירת חוסן קהילתי. אחד המסרים החשובים שעלו גם לאחר התרגיל הוא החשיבות שבמודעות ליכולת שלנו להשפיע גם כעת על השגת כל המטרות. דווקא עכשיו כשאין חולים במעלה גלבוש ויש מבודדים מעטים – הקפדה על כללי ההתקהלות, עטיית מסיכה במרחב הציבורי, מרחק שני מטר והיגיינה

כל אלו יפחיתו את הסיכון להדבקה ויצמצמו את מספר המבודדים במקרה שיתגלה חולה מאומת במעלה גלבוש.

ה – 1.9 – השבוע חזרה מערכת הגיל הרך לפעול כסדרה והחלו הלימודים בבתי הספר במתכונות מותאמות להתמודדות עם הקורונה. גם מערכת החינוך החברתי שלנו מתחילה פעילות. לשמחתנו כל צוותי ההדרכה אוישו. הפעילות תהיה מותאמת להתמודדות עם הקורונה. מאתגר אך בהחלט אפשרי.

מזכיר.ת מינהלה – מיכל אליהו החליטה לסיים את תפקידה כמזכירת מינהלה ואנחנו מחפשים מזכיר.ת חדש.ה. ראו פרסום נפרד ומפורט בגוגלגרופ.

הטבת מס – הטבת המס בגין מגורים במעלה גלבוש הסתיימה בחודש יוני. זו בעיה משותפת לישובים רבים בפריפריה. מרכז המועצות האזוריות פועל לתיקון והארכה של ההטבה. נמשיך לעדכן בהתפתחויות.

אסיפת קהילה – האסיפה תתקיים בזום, ביום ראשון 6.9 בשעה 21:00. סדר יום: אישור דו"חות כספיים, בחירות להנהלת קהילה.

שבת שלום

ריכוז פעילויות וכללי שימוש והפעלה - בית מדרש

- מבנה בית המדרש הוא חלק ממתחם בית הכנסת.
- הטיפול במבנה – מבחינת אחזקה וניקיון הוא באחריות הקהילה והוא חלק מהטיפול הכולל במתחם בית הכנסת.
- במקרים בהם נדרשת הכרעה הלכתית בנושאים הקשורים לשימוש בבית המדרש הסמכות היא של רב הקהילה.
- מבנה בית המדרש ישמש את הפעילויות הבאות:
 - מנין ספרדי – ערבית בשבת, שחרית בשבת מידי פעם, חגים.
 - מנין שחרית בחופשות.
 - ספריית ספרי קודש ועיון לשימוש מתפללים ולומדים
 - מנינים קטנים נוספים (מניין מוקדם בקיץ, מנחה/ערבית).
 - שיעורים, חברותות.
 - אירועים מיוחדים (קריאת מגילה לנשים, קריאה בתורה בשמחת תורה...).
- ריהוט בית המדרש יאפשר את התאמת המבנה לשימושים השונים (ניידות כסאות, ומחיצה, מיקום מדפי ספרים וכו...).
- הספריה במבנה תכלול ספרי קודש שימושיים. מיון וחידוש הספרים באחריות ועדת בית כנסת ועל פי הנחיות רב הקהילה.

חידוש הריהוט בבית המדרש והכנסת ספר התורה | יצחק ריבלין

איש חכם אמר שיותר ניסים ודברים טובים קורים מפעולות של נתינה ושל סליחה מאשר מכל דבר אחר. חידוש בית המדרש, והכנסת ספר תורה קבוע לתוכו – דווקא בימים האלו – הוא כעין נס בעיני.

עברה יותר משנה מאז ששלמה בא להנהלה עם הרעיון. הפרויקט עבר כמה וכמה גלגולים וידע עליות ומורדות, וכמה וכמה פעמים כבר חשבנו שלא יושלם. השבוע, באמצע חודש אלול, בזכות הנחישות הלא מתפשרת של שלמה, בזכות הנדיבות של הוריו, ובזכות תורמים ועוזרים נוספים רבים מהקהילה, הכנסנו ספר תורה מפואר ומיוחד לתוך בית המדרש המחודש של הקהילה. הספר, ההיכל והריהוט יאפשרו לקיים במקום תפילות – של המניין הספרדי ושל מנינים נוספים ופעילות תורנית נוספות של הקהילה. זהו עוד נדבך משמעותי בתהליך המתמשך של שיפוץ ושיפור מבנה בית הכנסת, שאני מקווה שנצליח להמשיך ולקדם גם בעתיד.

יותר מכל דבר אחר – תהליך השיפוץ, והכנסת הספר דווקא בתקופה הזו – שבה מבנה בית הכנסת כמעט ושומם – היא פעולה של אמונה ושל תקווה לכך שנחזור במהרה לשימוש מלא במתחם בית הכנסת.

אירוע הכנסת ספר התורה היה למעשה האירוע הקהילתי הראשון שקיימנו מזה זמן רב. אני למדתי ממנו עד כמה אנחנו כקהילה צמאים למפגש בלתי אמצעי ולהזדמנויות להיות חלק מחוויה ומשמחה משותפת. מצד שני, ראינו עד כמה המגבלות שהימים המורכבים הללו מביאים איתם קשים ליישום ומחייבים למידה ודיוק בכל פעם. את הלקחים מהאירוע הזה נשתדל ליישם ביחד עם איילת וצוות התרבות, ועם הגבאים - באירועים הבאים וסביב חגי תשרי. ברור לנו שנמשיך לחפש את הדרכים הנכונות להיפגש כקהילה באופן בטוח.

תודה לצאלח ולשרה אפריים - הוריו של שלמה - על התרומה הכספית ועל השאלת הספר לקהילה שלנו. הקב"ה יזכה אותם באריכות ימים ובבריאות.

תודה לכל האנשים הרבים מתוך הקהילה שצירפו את תרומתם ואפשרו לבצע באופן מלא את חידוש בית המדרש.

תודה לצוות שעבד עם שלמה – ופעל באורך רוח ובנחישות.

ותודה לשלמה – שלא ויתר, ועשה הכל כדי להשלים את המבצע ואת המצווה.

מי ייתן שאירוע הכנסת ספר התורה – בימי הרחמים והסליחות – ישפיע טוב על הקהילה ועל עם ישראל – ויעזור לנו לסלוח על כעסים ועל מניעות ולהתרכז בעיקר – במאחד ובמחבר.

הכנסת ספר תורה – הילולת הבן איש חי | שלמה אפרים

“ועשו לי משכן ושכנתי בתוכם”

“ביום הקים את המשכן” ובמקצת כליו ...

חשיבותו של בית הכנסת בקהילה היהודית לא הייתה מעולם נתונה למחלוקת. הוא שימש לתפקידים רבים: הוא חיזק את חיי הדת של הקהילה- התפילה בציבור, חינוך הילד לתפילה, והמסגרת המגוונת של שיעורי התורה לצעירים ומבוגרים: הסיוע לחברים זה לזה, השמחות והתנחומים, חיי חברה ועוד ועוד.

בשבח והודיה לה' יתברך, “זה היום עשה השם נגילה ונשמחה בו”.

ברשות הוריי היקרים, אבא ואמא עטרת ראשינו;

ברשות מרא דאתרא הרב בני הולצמן

מכובדי חברים וחברות, רבנים וקהל קדוש ויקר.

הערב הילולת הבן איש חי. תאריך מאוד משמעותי לי ולמשפחתי.

יותר משלושה עשורים אני עושה סעודת מצווה להילולת הבן איש חי בכל שנה, ולכן נבחר תאריך זה להכנסת ספר התורה שנכתב בגדד לבית המדרש המשופץ והמרוהט מחדש, כאן בקיבוץ.

הרעיון שלי בעניין שדרוג בית המדרש החל מאמא שאמרה לי שהיא רוצה לתרום לזכר אח שלה ציון ז"ל תרומה מכובדת לבית כנסת. חשבתי מיד על יישום בתכנון וביצוע כאן בבית המדרש - ברכישת ריהוט וארון קודש חדש.

היום ב"ה אנו חונכים את שיפוץ בית המדרש המחודש: ארון קודש ופרכות חדשים, תיבה נשלפת ופרכות לתיבה, ספריות חדשות, כסאות חדשים. כל עבודות הנגרות מעשה אומן על ידי הנגר אחי יוחנן שנמצא כאן אתנו. יוחנן אחי תודה רבה על העזרה התמיכה והביצוע המיוחד.

חברים מהקהילה הצטרפו לתרומות ובזכותם הוספנו שולחנות חדשים. תודה רבה על התרומה והשותפות.

מכאן המשיך הרעיון לקבל ספר תורה ספרדי. נגשתי לאבא ובקשתי את רשותו להעביר את ספר התורה שלו מבית הכנסת בנתניה לקיבוץ. על גלגולו של ספר תורה זה משנות החמישים כתבתי בדף המידע של שבת שעברה. משנענה אבי בחיוב לבקשתי התרגשתי עד דמעות.

זכינו גם בספר הפטרות ספרדי שנמצא בארון הקודש בבית המדרש. ושוב הסיפור מתגלגל: גיסי רמי להט היה זקוק להשתלת כליה. לפני כ-3 חודשים קיבל תרומת כליה מן המת. הספר הוקדש לע"נ יהונתן ששון רפאל בן מרגלית ז"ל, שמשפחתו החליטה לתרום את איבריו.

יהונתן ז"ל היה גיטריסט, מלחין ומפיק מוזיקלי, שהלך לעולמו כשהוא בן 41 מדום לב, והוא מותיר אחריו אישה ושני ילדים יהי זכרו ברוך.

אחותי שוש התלבטה כיצד להנציח את שמו של התורם וכששמעה על שיפוץ בית המדרש והכנסת ספר התורה, החליטה לתרום ספר הפטרות לעילוי נשמתו.

מיהו דודי ציון שתרומת אימי היא לעילוי נשמתו?
אח של אמי עלה בשנת 1951 מבגדד עם אשתו זהבה.
הוא חי במעברה ועבד בבניית הכור בדימונה.
לאחר שעברו לנתניה עסק במסחר. לדוד ציון לא היו
ילדים. דוד ציון היה איש עניו, ירא אלוהים, איש
אמונה ויראת שמים. גרנו דלת מול דלת בנתניה. הייתי
הרבה מבלה אצלו בבית ומקבל את כל הפינוקים ממנו
ומאשתו ז"ל. בשבת אחרי הארוחה הייתי מגיע לביתם.
על השולחן היה מונח "מקור ראשון". כן, מקור ראשון!
זהו ספר התהילים, וספר הבן איש חי. דודי ציון היה
אומר לי "זה המקור הראשון שלנו". כל שבת דודי היה
מסיים את ספר התהילים. הוא היה איש צנוע ועניו,
איש אמונה.

בסוף שנות השמונים כבר לא עבד. והנה, יום אחד הלך
בעיר וראה אישה מחפשת בפח הזבל. הוא פנה אליה
בשאלה: "גברתי, מה את מחפשת?" ענתה: "אוכל, אני
רוצה אוכל". דודי ביקש שתתלווה אליו למכולת ממול
והנחה אותה לקנות כל מה שהיא מבקשת תוך שהוא
שח לבעל המכולת שייתן לה את מבוקשה והוא ישלם.
אציין שזו הייתה תקופת העלייה מברית המועצות, בה
חלק מהעולים הגיעו לפת לחם.

הסיפור של דודי ממשיך מכאן עם החלטה מידית לפיה
לא יהיה מצב שאנשים יחפשו אוכל בזבל. כך התחיל
המסע שלו. הוא פנה לכל מסעדה בנתניה ולאולמות
אירועים לבל יזרקו את האוכל. הוא היה מגיע לאסוף.
כן, כולם אספו עבורו את האוכל לטובת החלוקה. ביום
שישי היה מעמיד שולחן 10 מטר אורכו, אליו ניגשו
למעלה מ-200 איש כשהוא מחלק להם אוכל. מראה
מרגש מאוד.

שנים המשיך כך בעשייה שלו.
כשהיה מגיע חג הפסח היה קורא לי: "שלמה, בא, אני
צריך אותך. תסגור לי בבקשה עכשיו 500 חבילות מצות
ויין". אני אישית ניהלתי עבורו את הקניה. היה מאוד
קשה לקבל את הכמות. החברות לא היו ערוכות
לכמות. כאשר הגיעה משאית לפרוק, שאלו את דודי:
איפה החנות? לאן להכניס את הסחורה? הוא ענה להם
שיורידו את הכל ליד הקיר. הנהג צחק ואמר: "מה,
כאן בחוף?" ודודי ציון ענה לו שלא ידאג, עד הערב לא
יישאר כלום.

דוד ציון קיבל מראש העיר את אות יקיר העיר על פועלו
במשך למעלה משני עשורים.
כל חייו דוד ציון רצה להקים בית כנסת. תמיד אמר לי:
"שלמה, תמצא לי מקום". אני ענית לו שאין מגרשים
פנויים בנתניה והכל במחירי עתק. וכך הוא הלך לבית
עולמו מבלי להגשים את משאלת ליבו.
היום ב"ה הנצחנו את שמו באמצעות תרומת אימי
לארון קודש וריהוט.

תודות:

ראשית לכל תודה להוריי היקרים על התרומה ועל
התמיכה, ועל כך שטרחתם והגעתם מנתניה לשמחה
ומצווה זו. בע"ה שתזכו לשנים רבות בבריאות ונחת.

תודה ליו"ר הקיבוץ דובי מילר שתמך בי בפרויקט.

תודה ליו"ר הקהילה יצחק ריבלין על התמיכה והליווי
בפרויקט

לחבריי האהובים בצוות: חכם ד"ר חזי כהן וד"ר טל אליהו
על התמיכה על שהייתם איתי בכל רגע. תודה, אוהב אתכם.

מדריכי החטיבה, הנוער, חניכי החטיבה תודה על העזרה
בפניו הספריות. מחכה לכם לקריאת התורה בשבתות, אין
עליכם – אוהב אותכם

תודה לצוות הגבאים על הארגון העזרה התמיכה

תודה לאריאל שלו העזרה התמיכה וצביעת בית המדרש.

תודה לכל חברי הקהילה על מילות העידוד, הפירגון
והתמיכה אין עליכם.

תודה לכל המשתתפים בתרומות.

תודה ענקית למארגנת הערב, מי אם לא איילת צביאל
האחת והיחידה. תודה רבה על הדאגה לכל הפרטים
הקטנים והדאגה לבריאותנו בימי קורונה.

מי ייתן ובע"ה נזכה לשמחות ובריאות
ושתתחדש עלינו שנה טובה וברוכה.

תְּכַלֶּה שָׁנָה וְקָלְלוּתֶיהָ -

תַּחַל שָׁנָה וּבְרֻכּוֹתֶיהָ

פתח לנו שער | שלומי כרם ומרדכי זלר

כבר כתבתי על כך בעבר אך הוויכוח אצל שכננו מהעמק
לגבי השער ומה שהוא משדר העלה אצלנו מחדש את הצורך
בדיון מסודר על השער הנעול אצלנו.

כל מי שנתקל בפעם הראשונה בשלט "התקשר למארחיך"
מרגיש את כרטיס הביקור של מקום שמי שאין לו בו מכר
מוזמן לחפש מקום אחר להיכנס אליו. יצא לי לא פעם
לראות מטיילים שחיפשו מניין / מים / מרכולית סבים על
פניהם בבושת פנים.

מאז שהגענו לגור כאן לא התנהל דיון מסודר על השער ומה
שהוא משדר.

הנימוק הבטחוני לא משכנע - גלוי וידוע שכל מי שרוצה
להיכנס לקיבוץ פשוט מחכה שהשער יפתח.

לא יקרה כלום אם השער יהיה פתוח בשעות היום כפי
שמקובל בחלק מיישובי הסביבה.

בכל מקרה לא מדובר כאן על דיון
ביטחוני נטו אלא על "כרטיס
הביקור" של קהילה שנוהגת להאיר
פנים אך קבלת הפנים בשער משדרת
יותר החמצה מאשר פנים...

בשדה החינוך והגיל הרך – סיכום תקופה | הילה קאופמן

אני יושבת מול המחשב ומתקשה למצוא משפט פתיחה.. מאיפה מתחילים לסכם תקופה של ארבע וחצי שנים עמוסות בעשייה, תהליכים, הצלחות וקשיים..

בגיל הרך שנתי הראשונה הייתה מוקדשת ללמידה מתוך התבוננות, התנסות והקשבה. היעדים שהצבתי לעצמי ולמערכת בתום שנת הלמידה היו:

יציבות ורווחת העובדות

התייעלות כלכלית

התמקצעות

ההבנה שלי הייתה כי בכדי לייצר **יציבות** יש להשקיע בצוות העובדות, באווירה, לטפח גאוות יחידה ולייצר אופק לעובדות. ובנוסף נדרש היה לעשות שינוי במבנה הארגוני ולייצר דרג ביניים משמעותי של מנהלות הבתים, שהוא גם הצוות המנהל של המערכת.

ואכן גייסנו מנהלות בתים מקצועיות: רינה שאול, הילה שטיין, חנה כהן תבור (לשנתיים) ושרון שמעון (לעוד שנתיים). ויחד עם הגננות: חן, ליאת ניצה ואח"כ יוכי בנינו צוות ניהול למערכת. מטרתנו הייתה לייצר שפה אחידה וכן רצף התפתחותי. ולהעביר יותר אחריות למנהלות הבתים גם בתחום ניהול הצוות וגם בניהול התקציב של כל בית.

הכנסנו ערבי גיבוש וכיף, הוספנו חצי יום התאוררות בנוסף ליום גיבוש בסיום השנה, הגדרנו דרגות שכר לפי תפקיד וותק והעלנו את השכר בצורה משמעותית (באופן יחסי למערכות אחרות).

אני חושבת שאת התוצאות של ההשקעה הזו כולנו הרגשנו ביציבות של הצוות לאורך השנים. הצלחנו לייצר צוותים שעובדים יחד שנתיים ויותר. כמעט ואין תחלופה של עובדות ואף יש לא מעט עובדות שמעוניינות לעבוד אך אין לנו מה להציע. יש לנו עובדות מסורות, מחויבות, הרהרות במעלה גלבוש בית.

בהקשר הזה חשוב לי לציין את היחס החם, העוטף והמפגן שלכם ההורים לצוותים. אין לי ספק כי יש לכך השפעה ישירה לתחושת המשמעות והשייכות של העובדות והרצון שלהן להמשיך לעבוד איתנו.

בתחום של **התייעלות כלכלית**, מתחילת הדרך הכנסנו תפקיד חדש של מנהלן. בתחילה היה זה ירון שושנה שעסק יותר באבחון של המערכת, והניח את התשתית להבראה כלכלית. אחריו נכנסה רינה ברקו ועסקה ביישום של הדברים ובקרה צמודה, והייתה יד ימיני לכל דבר ועניין.

התוצאה: מלבד השנה הראשונה בה סיימנו בגירעון קטן, כל השנים סיימנו מאוזנים פלוס, דבר שאיפשר לנו לבצע השקעות כמו התקנת תקרה אקוסטית בשני הגנים הבוגרים וכן לחלק בונוס לעובדות - וזאת מבלי לעלות שכר לימוד, זו השנה השלישית. חשוב לציין כי שכר הלימוד אצלנו הוא בין הנמוכים בהשוואה למערכות במועצה.

לנושא זה חשוב להוסיף את השינוי המשמעותי שעשינו בתחום אחזקת המבנים - סעיף שהיה קשה מאוד לעקוב אחר ההוצאות שלו. הכנסנו איש אחזקה למערכת - **אייל רובינסון**. צעד זה הביא איתו גם שירות ברמה גבוהה מאוד הודות לטוב ליבו ומאור הפנים של אייל וכן לחיסכון גדול ויכולת שליטה טובה יותר על תחום זה.

נושא אחרון שהיה על סדר יומי היה **התמקצעות**. השאיפה שלנו תמיד להיות יותר טובים, יותר יודעים, יותר קשובים. לצורך כך קיימנו השתלמות לכלל הצוותים. השתלמות שעסקה בנושאים שונים הקשורים ליומיום שלנו כגון, הטיול, הארוחה, חצר הגרוטאות, ויסות רגשי, הקשבה וכו'. נירה פולמן היועצת הפדגוגית של המערכת הגיעה אלינו באופן קבוע לפגישות ייעוץ, תצפיות והדרכה להורים בהתאם לצורך. הכנסנו נוהג של שיחות פרטניות לקראת אמצע השנה בכל הבתים. כמו כן קיימנו סדרה של הרצאות להורים בנושאים הקשורים להורות לגיל הרך.

"לא עליך המלאכה לגמור, ולא אתה בן חורין ליבטל ממנה..." הציטוט הזה מלווה אותי בתקופה האחרונה בהקשר של סיום העבודה במערכת הגיל הרך. אני מרגישה כי זו מערכת מאוד שברירית. ועל אף היציבות שאותה תיארתי אסור לנוח על זרי הדפנה. חייבים כל הזמן לפעול באופן אקטיבי, להחזיק ולטפח. ואני סמוכה בטוחה כי שגיב ידע לקחת את המערכת קדימה בדרכו שלו.

בחינוך החברתי במהלך ארבע וחצי השנים האחרונות אני מרגישה שאנחנו בתוך תהליך מתמשך שבבסיסו עומדת שאלה עמוקה יותר של "מעלה גלבוש לאן?" איזו קהילה אנחנו רוצים להיות, מה מידת היחסים והקשרים שאנו שואפים שיהיו בינינו, מהם השירותים שאנו מצפים שהקהילה תיתן לנו, מהם הערכים החשובים לנו, העולם הרוחני - דתי שלנו, מערכת היחסים בין הקיבוץ לקהילה ועוד. החינוך הינו הבטן הרכה של כולנו ודרכו עולות וצפות השאלות הגדולות.

אני חושבת שהתהליך הקהילתי שקיימנו בשנה קודמת נתן לנו להבין ולהכיר בשונות הקיימת בקהילה שלנו. והוא חידד את הצורך בהקשבה ובהבנה של האחד כלפי השני ואף ויתור שכל אחד מאיתנו נדרש לעשותו אם רוצים להגיע **לעמק השווה** - זו משמעות של לחיות בקהילה!!

המשך - סיכום תקופה | הילה קאופמן

ולצד כל השאלות והתהליכים חשוב לראות את היש!! יש לנו מערכת חינוך חברתית איכותית. לאורך השנים היו עליות ומורדות אך המדריכים כולם מקומיים (למעט שתיים בעבר) אנשי מקצוע שבחרו בעבודה זו מתוך שליחות, אכפתיות גדולה ותחושת שייכות עמוקה למקום.

בסיומו של קיץ מדהים שהראה לנו את כוחו ומשמעותו של החינוך החברתי, ביכולת שלו לשנות שיח בתוך קבוצה, להעצים ילדים, לשכלל מיומנויות חברתיות ולחזק את הקשר לקהילה ולאנשים שבה, אני רוצה לקוות ולאחל כי נצליח לשמר את החינוך לצד התאמות ודיוקים.

אני רוצה להודות, להוקיר ולהביע הערכה גדולה ועמוקה **לצוותי הגיל הרך והחינוך** בכל ארבע וחצי שנות עבודתי אתם בסוף החשובים ביותר. בלעדכם כל זה לא היה יכול לקרות!!!

לחברות וחבר **ועדת הגיל הרך**: **ארנה, אורטל, אה ומנש**. שעזרו לי מאוד בחשיבה, בבניית התוכניות. נתנו גיבוי, עצה טובה ופתחו את המחשבה.

לחברות ו**ועדת חינוך**: **אילת, מיה, מוריה, שירה ונעה** שעשו ימים כלילות בהובלת התהליכים הרבים שלנו, שיחד ניסינו לפצח את הנושא, להגות תוכניות יצירתיות. הייתן עבורי משענת איתנה וחשובה.

לענבל לדרמן יד ימיני בחינוך **ורינה ברקו** יד ימיני בגיל הרך. כל אחת מכן השלימה אותי, סייעה לי רבות ובלעדיכן לא הייתי מצליחה לתפקד.

לשותפות שלי לדרך: **אפרת אבירן** מהמועצה, **מאיה ארטל** מהמתנ"ס, **מרים זרביב** הקיבוץ הדתי, תודה גדולה על עצה טובה, מתן זווית ראייה נוספת ושותפות לדרך.

למוטי תורן על עבודה משותפת מתוך רצון להיטיב האחד עם השני והערכה הדדית.

לנותני השירות ובעלי התפקידים השונים איתם הייתה לי עבודה משותפת: **קובי שחם, מאירה לדרמן, יהודה לוי, קלמן יעיר, אורי לדל, חגית אייל, ציפי פרחי, הרב בני, נעמי בשיא, מירי מילר, ג'ודי רונן, מיכל אליהו, שוקי קרביץ, דבורה יעיר, שרה שחם, יצחק ריבלין, לני קפלן** כל אחד ואחת מכן סייע לי בתחומי במאור פנים ומתוך אכפתיות למערכת

תודה אישית ומיוחדת **ליריב** על שגייס אותי לתפקיד, האמין בי, תמך, נתן לי מקום להתפתח ותמיד ידע לתת

עצה טובה ודרך הסתכלות מיוחדת שנתנה לי להבין טוב יותר את הדברים.

לנוער מעג"ל כבוד! שלימד אותי כמה חשוב להקשיב!! תמיד הרגשתי שיש על מי לסמוך ויש עם מי לעבוד. תודה על השותפות.

תודה לכם – **חברי וחברות קהילת מעלה גלבו** על פירגון, הכרת הטוב והיכולת להגיד ביקורת באופן מכבד.

תודה אחרונה וחשובה למשפחתי היקרה: בראש ובראשונה **להראל** שבלעדיו לא הייתי שורדת אפילו יום אחד בתפקיד. ולילדי **יונתן, ניר, טל, גיא ורון** שדאגה והרצון להשפיע על עתידם הביאו אותי לתפקיד ונתנו לו משמעות נוספת.

אני רוצה לסיים בנקודה למחשבה שאני הולכת איתה וברצוני לשתף בה אתכם.

לפני כשנתיים מיכל ואני השתתפנו בקורס משאבי אנוש ומצוינות ניהולית במכללת כנרת (תודה למיכל!). בעבודת הסיכום של הקורס: **"לקחת את הבית לעבודה"** – כך קראנו לעבודה. בחרנו להתמקד ביתרונות, אתגרים וקשיים בהם אנו נפגשות בעבודתנו כמי שגרות ועובדות באותו המקום ונושאות בתפקידים ציבוריים.

בסיום הפרזנטציה המרצה שאלה אותנו: **"מה מקום הקהילה בשמירה על בעלי התפקידים שלה?"**

השאלה הזו מהדהדת בראשי מאז. אני סבורה כי חלק מחוסן של קהילה הוא ביכולת שלה לנהל שיח מכבד, לחבק את ממלאי התפקידים ולשמר אותם.

כמי שהייתה שם אני יודעת עד כמה זה משמעותי ועד כמה זה בידיים של כל אחד ואחת מאיתנו.

מאחלת **לשגיב** הרבה הצלחה. כולנו רוצים בהצלחתך ואנו כאן כדי לסייע!! ניפגש בשבילים...

בשעה טובה על קירות המבואה המובילה אל החנות מוצגת תערוכה חדשה.

בית הכנסת – מקדש מעט.

התמונות מובילות אותנו מבית הכנסת הראשון בישוב, עוד מימי ההיאחזות אל בית הכנסת הנוכחי.

ימי הקורונה מרחיקים את בית הכנסת ממקומו המרכזי בחיי הקהילה ביום יום, בשבת ובמועד. על כן זה הזמן להביא אותו אל חיינו בדרכים אחרות, בתקווה לימים טובים יותר.

מוזמנים לבוא לראות וליהנות.

צוות הארכיון

מירי מילר ואסתר אלכסנדר

☆ פותחים שנה חטיבה (ז-ח) מעג"ל |

אילן היימן וחנה כהן-תבור

משהו נפתח ומשהו נסגר...

השבוע פתחנו את שנת הפעילות הנוכחית, בתזמון נהדר עם פתיחת הלימודים והכנסת ספר תורה. אין מקריות, הכל מאת ה' יתברך. איזו זכות זו להמשיך עם יציבות כאשר יש משתנים רבים.

איזו זכות היא לקחת חלק במאורע מאיר לבבות קהילתי משמח של הכנסת ספר תורה.

תודה לשלמה אפרים ולכל חברי המניין הספרדי על הזכות להיות פעילים לפני ותוך כדי קפסולה, לפזז ולהתרגש עם שמחת התורה, להרגיש חלק מהדבר; ללקט מסיפורי התהוות הקניין הרוחני והקדוש של הספר וכל התרומות לו, שסגרו מעגל ופתחו לב שמח והשראה לתוככי מסורת עם ישראל וכיבוד בית אבא, מאז ומעולם עמך ישראל. חודש אלול וציון הילולת הבן איש חי הוסיפו רובד, עומק וניצוצות בעיניים.

את המשך הערב בילנו יחד בבריכה ובכך סגרנו עוד מרחב משמעותי של מפגשי קיץ וחתמנו עם המון שמחה, טעם וציפייה לעונה הבאה. זה הזמן להודות לכל מי שמאחורי הקלעים ואיפשר לנו לחוות את לילות הקיץ בבריכה: תודה ליריב, לאורי, לקלמן, לאסתר, לאוהד ואביעד. כל כך הרבה אנשים עם מאור ותשובה חיובית עקבית מתוך אהבה, ערכיות חינוכית וקהילתיות במיטבה - תודה!

ועתה עם הפנים לשנה החדשה; בקשה לנו: אנו רוצים להנכיח ולחוות ביחד את דמותו של הרב עדין שטיינזלץ. אנו חולמים ומתכננים לקיים מפגשי לימוד ושיח סביב האיש והגמרא. לכן אנו מזמינים כל מי שיש בידו/ה סיפור אישי או סיפור בעקיפין (יד שניה- יד חמישית) על הרב עדין, או טעם ורעיון שהשיג/ה מתוך לימוד גמרא שקשור בביאור ובפירוש שיצר הרב עדין, לפנות לחנה ואולי לקחת חלק בסדרת שיעורי לימוד ושיח במשך השנה הבאה עלינו לטובה.

ובברכת התחלה והגשמה מתוך בריאות, יחד וצהלת נערים ונערות, נאחל תחל שנה וברכותיה.

תרבות מה שלומנו? | אילת צביאל

חודש עמוס וגדוש לפנינו לקראת החגים הבעלי"ט. בשבוע הקרוב שיתופי פעולה בין תרבות לתחומים אחרים-

* **יום ראשון 6.9** – נתחיל את אסיפת הקהילה **בהיכרות עם המשפחות החדשות**. כן, זה בזום. וא"א להביא כיבוד ומתנה ולחגוג את האירוע. ובכל זאת, חשוב לנו להכיר פנים חדשות. אז בואו בהמוניכם!

* **יום שלישי 8.9** – **הצגה לילדי א-ג** "האריה ובת הכפר". יישלח קישור להרשמה במדיות. ראו פרסום מצורף.

בשבוע הבא:

* **יום ראשון 13.9** – **מכירת מתנות לראש השנה**. מי שרוצה למכור את מרכולתו/ה אנא פנו להדס כהן או אלי (אילת). עד יום ראשון 6.9 כדי שנוכל להיערך בהתאם.

* **יום שני 14.9** – **סדנת הכנת איגרות לראש השנה לותיקים/ות**. עם רינה לכר ויעל מילר.

* **יום שלישי 15.9** – **הופעה של ארז לב ארי כאן במעלה גלבו** בתשלום סמלי. הרשמה תישלח אף היא במהלך השבוע במדיות השונות.

והוא מזה-

לוי"ז שנתי לתשפ"א כמעט גמור.. ככל שתקדימו לעדכן אותנו באירועים חשובים שלכם, נוכל לתאם באופן מיטבי את האירועים הקהילתיים הבאים עלינו לשלום.

חשוב לנו מאד שהבריאות תישמר במעלה גלבו ושחלילה אירוע תרבות לא יהפוך לאירוע הדבקה המוני. אז אנא מכם: פעלו לפי ההנחיות!

אופק ילדים בספריית אהלה אלבט
ביום שלישי 6 באול 8.9 אשג 16:00

"בת האיבר והאריה"

אריה עוצמתי ומשועשע מחליט יום אחד לעזוב את ממלכתו, כי פשוט נמאס לו לשלט על החיות.
הוא מחפש מקום חדש לשלוט בו!
הצגת שחקן המבוססת על אגדת עם אתיופית מבית עולם הדמיון (עמית וענת בן יעקב)

- ✓ המופע מיועד לילדים בביתות א-ג
- ✓ משך המופע: 45 דק'
- ✓ מחיר: 5 שקלים לכל ילד/ה
- ✓ בתוך המועדון בקפסולות של 20.

עקב מגבלות הקורונה ההצגה תתקיים בשלושה סבבים: ללא נוכחות הורים (אנחנו נהיה המבוגרים האחראים בשטח) מא להירשם בקישור. **ההרשמה מחייבת!** מי שלא יוכל להגיע בבקש שתודיעו לנו בהקדם האפשרי על מנת שנוכל לקדם את מי שנמצאים ברשימת המתנה.

להתראות

תרבות עם איכות

המלך בשדה (והתפילה ברחוב) |

ישעי לוביץ'-צביאל

בעקבות התפרצות נגיף קורונה, לאחר פורים תש"פ יצאו הנחיות לסגור את בתי הכנסת. רבים חשים שנוצר שינוי עומק בציבור הדתי, בנוגע להתנהלות בנושא תפילות בפרט ובתי הכנסת בכלל. מחשבות על תפילה בעידן קורונה:

אפתח בחוויה האישית. הבסיס בו אני משרת החמיר מאוד את ההגבלות, כדי למנוע הדבקה. לכן רק לאחר פתיחת הסגר, הותר לנו להתפלל במניין בשטח פתוח, ולאחר חודש וחצי זכיתי להתפלל במניין - מניין רחוב! כמה יפה התפילה במרחב הציבורי. היה משהו מרגש כל כך, לראות אנשים עומדים בתפילה ומעוטפים בטליתות לבנות לכל אורכו של הרחוב. את פסוקי ה'קדושה' שרו מכל החצרות, והשירה שעברה ברטט (ובדיליי מסוים) מאתיים-שלוש מאות מטר עטפה את הקיבוץ ומילאה את החלל. אמנם בנסיבות לא פשוטות, אך עם זאת הרגשתי התרוממות רוח, ממש חזון אחרית הימים: "וַיַּעַן ה' וַיֹּאמֶר לְעַמּוֹ הַנִּינִי שִׁלַח לָכֶם... וְהָיָה אַחֲרַי כֹּן אֶשְׁפּוֹד אֶת רוּחִי עַל כָּל בָּשָׂר". הקדושה יצאה מדי אמות של בית הכנסת, התפילה נשאת באוויר יחד עם ריחות השבת והמרחב הציבורי התקדש!

מקובל בעולם הישיבות לומר שבית המדרש הוא תיבת נח: בחוץ מתחוללת סערה, עולם חילוני ומסוכן. הפתרון הוא להיכנס ולהתכנס בתוך קירות בית המדרש, לטמון את הראש בספרים. בית הכנסת, בהקשר הזה, דומה לתיבת נח. אדם הרוצה להתפלל, להגיע לריכוז המחשבה וכוונת הלב, נצרך למקום סטרילי ללא הפרעות והסחת דעת (כמו ילדים, בית וכדו'). בקיצור, בשעת התפילה אין לחשוב על ענייני חולין ובית הכנסת משמש מפלט מן העולם הסובב. במידה מסוימת, כביכול, בית הכנסת כבר אינו נצרך כיוון שאין עוד חלוקה בין פנים וחוץ, בין תפילה וגן שעשועים. עבודת ה' בתפילה מצויה היום ברחוב (תרתי משמע).

נקודה נוספת בהקשר של גני שעשועים, היא הילדים. בבית הכנסת יש לשמור על שקט וכובד ראש, ולא תמיד ניתנת לכל ההורים הזדמנות להצטרף לתפילה (ואין זה המקום לדיון על ילדים שעושים שמח - תרתי משמע - בבית הכנסת). במנייני הרחוב יכולים להשתתף הורים לילדים בכל הגילים, בחוץ הילדים אינם מטרד! אם בבית הכנסת ילד אינו יכול להיכנס עם כדור ביד (ובצדק!), כיום ילדים חוצים את התפילה בשווונג על בימבה. אין ספק שזוהי הקלה גדולה לחלק מן ההורים, אין מגבלה על הורים להיות עם הילדים ולהיות בתפילה בו זמנית.

היתרון האחרון שאמנה כאן, והשנוי ביותר במחלוקת, הוא תפילה משפחתית. רבים חשים שהתפילה בחצרות לפי משפחות נינוחה יותר, אין מחיצות ואין צורך בהפרדה. יש מי שנהנה מתפילה זוגית, ויש מי שנהנה לשבת על יד הבן או הבת הגדולים, שמזמן הופרדו ממנו בשעת התפילה. חזון השוויון ממש התגשם באופן פתאומי ובלתי צפוי (אני מציין עובדות, לא מביע דעה).

מעניין למצוא את ההנגדה בין הרחוב לבית הכנסת כבר במשנה (מגילה ג', א'): "בני העיר שמכרו רחובה של עיר,

לוקחין בדמיו בית הכנסת... בית הכנסת, לא יקחו את הרחוב". זאת אומרת שדרגת הקדושה הבאה אחרי בית הכנסת היא קדושתו של רחוב (או רחבת) העיר. אמנם להלכה נפסק שאין קדושה ברחוב "לפי שלא יחדוה לתפלה והתפלה בו עראי", כלשונו של הרמב"ם. המקור לתפילה ברחוב העיר נמצא במשנה בתענית: "סדר תעניות כיצד? מוציאים את התיבה לרחובה של עיר, ונותנין אפר מקלה על גבי התיבה". הגמרא מסבירה שלא מדובר בכל תענית, אלא בתעניות החמורות כמו בצורת קשה וממושכת או מגפות. נשמע מוכר. בקיצור, תפילה בחוץ מגיעה בנסיבות לא טובות.

אני חוזר לאותה תפילת רחוב, בזמן תפילה בלחש התחושה שלי השתנתה. רגשות האידיליה התחלפו, ומשהו אחר התחיל לנבוט. פתאום היה שקט ונוצר נתק בין האנשים, שכאמור עמדו רחוקים מאוד אחד מהשני. אנשים עמדו לאורך הרחוב מכונסים בעצמם, כעת זה נראה יותר כמו בזמן הצפירה של יום הזיכרון. גם זהו מחזה יפה ומלא התפעלות, אך עצוב באותה מידה. ידוע שראשי תיבות אש זה אהבה שמחה. המשותף לשלושתם: ריכוז וקרבה. הרחקת העצים במדורה אחד מהשני תביא לכיבוי האש, וכן באהבה ושמחה. אלה לא היו שם. התמונה התחלפה והפסוק הבא שעלה בראשי היה: "וְסִפְּדָה הָאָרֶץ מְשֻׁפָּחוֹת מְשֻׁפָּחוֹת לְבָד, מְשֻׁפָּחַת בֵּית דָּוִד וְנִשְׁיָהֶם לְבָד, מְשֻׁפָּחַת בֵּית נָתָן לְבָד וְנִשְׁיָהֶם לְבָד". זהו גם המקור של הגמרא (סוכה נ"א, ב') להפרדה בין נשים וגברים בזמן התפילה, אגב. אחד החידושים הרדיקליים של היהדות היה הפרדה בין גברים לנשים בזמן עבודת ה-ל. העולם הפגאני, לעומת זאת, קידש את המיניות והכניס אותה לתוך הטקסיות והפולחן. האם יש במנייני הרחוב המשפחתיים בשורה חדשה? עבודת ה' משפחתית שהיא גם מוסרית? ייתכן... אך האם לא איבדנו משהו בדרך...

תוך כדי התפילה נזכרתי בתורה נפלאה של הרבי ר' אלימלך מליז'נסק: "שמעתי משל מתוק מפי אדמו"ר הרב המגיד [ממעזריטש]: שאנו רואים שכעת אשר אנחנו בגלות המר יש בני אדם שזוכים לרוח הקודש בנקל יותר מבימי הנביאים שהיו צריכין לימוד והתבודדות רב כידוע, כדי שישגו הנבואה ורוח הקודש. ואמר משל נפלא ומתוק למשל המלך שהוא במקום כבודו בביתו בפלטיין (בארמון) שלו ויבא איזה אוהב המלך וירצה להזמינו לסעודתו לביתו, אזי בוודאי יכעוס עליו המלך. כי אין זה כבוד של מלך לצאת מפלטיין שלו לבית אחרים, גם אם יהיה הסעודה גדולה עד למאוד. ובלתי אפשרי שיזמין את המלך לביתו, עד שיכין כל הכנות ויעמיד מליצים ופרקליטיין גדולים שימצא חן בעיני המלך שיבא לסעודתו. אבל כשהמלך נוסע בדרך ורוצה ללון בדרך, אזי כאשר ימצא מקום נקי, באכסניא נקי אף אם בית המלון הוא בכפר אם הוא רק נקי אזי זה בית מלונו ללון שם.

והנמשל מובן ממילא: בזמן שבית המקדש קיים, והיה שכינת כבודו בבית קדשי הקדשים, אזי אם היה אדם רוצה לשאוב רוח הקודש או נביאות, היה צריך עבודה גדולה. כמו שמצינו בשמחת בית השואבה ששם היו שואבים רוח הקודש. אבל עתה בגלות המר גם השכינה הקדושה גלתה עמנו ובעוונותינו הרבים היא נע ונד בארץ ותשוקתה מאוד למצוא מקום דירה לשכון בה. ואם מצאה מנוח מקום נקי אדם שהוא רק נקי מעבירות וחטאים אזי שם היא דירתה,

ודברי פי חכם חן." (נועם אלימלך, פרשת וישב)

הוא מסביר במשל שדווקא חורבן בית המקדש מאפשר ומבזר את עבודת ה'. הקדושה הופכת להיות נגישה לכלל עם ישראל, ואיננה עוד נחלתם של אליטות (כהנים, נביאים וכדו'). לא ניתן להביא קורבנות, אך גם אין בכך צורך. גלות השכינה עוברת אידאליזציה, כעת היא בהישג יד. במקורות חסידיים מקבילים ישנה אמירה חריפה יותר, על כך שיש בני אדם טיפשים הנהנים מגלות השכינה.

האופציה המנוגדת לריכוזיות של בית המקדש, היא הקרבה בבמות. בפרשת השבוע האחרונה קראנו: "אֶבֶד הַתְּאֲבָדוֹן אֶת כָּל הַמְקֻמָּוֹת (בלשון רבים) אֲשֶׁר עֲבָדוּ שָׁם הַגּוֹיִם... על הַקְּרִים הַקְּרָמִים וְעַל הַגְּבָעוֹת וְתַחַת כָּל עֵץ רֶעֶן". בספר שופטים, לדוגמא, מתוארת עבודת ה' משפחתית: לכל משפחה מזבח קטן בחצר עליו מעליו מעלים קורבנות. מרבית הקוראים (וגם אנכי) ללא ספק מעדיפים את האופציה השנייה של עבודת ה' משפחתית ובכל הארץ. אלמלא שהתורה כולה יוצאת נגד... אז מה ה' רוצה?

יש גם מחיר לאיבוד הריכוזיות בעבודת השם. הרב קוק כותב באורות (ילמהלך האידאות) שהמתח בין פיזור והפצה החוצה לבין הריכוז פנימה שיוצר עוצמה זו הנקודה שהפילה את עמי בבית ראשון. זו הסיבה שהגיע חורבן.

נחזור לבתי הכנסת והקורונה. לאור כל היתרונות שמנינו לעיל, ניתן לחשוב שמי שנולד למצב הזה יכול לעשות ממנו ממש אידאליזציה. אבל מי שזוכר תפילה בבית כנסת קשה לו לשמוח על כך. בספר עזרא (פרק ג'), מתואר הפער בין שני בתי המקדש כפער בין דורי: "וַיִּעֲנוּ בְּהִלָּל וּבְהוֹדוֹת לַה' כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ עַל יִשְׂרָאֵל, וְכָל הָעָם הָרִיעוּ תְרוּעָה גְדוֹלָה בְּהִלָּל לַה', עַל הוֹסֵד בֵּית ה' וְרַבִּים מִהַכְהֵנִים וְהַלְוִיִּם וְרָאִשֵׁי הָאֲבֹת הַזְקֵנִים, אֲשֶׁר רָאוּ אֶת הַבַּיִת הָרִאשׁוֹן בְּיָסְדוֹ זֶה הַבַּיִת בְּעֵינֵיהֶם בְּכִים בְּקוֹל גְּדוֹל,

וְרַבִּים בְּתְרוּעָה בְּשִׂמְחָה לְהָרִים קוֹל. וְאִין הָעָם מְפִירִים קוֹל תְרוּעַת הַשִּׂמְחָה לְקוֹל בְּכִי הָעָם, כִּי הָעָם מְרִיעִים תְרוּעָה גְדוֹלָה וְהַקוֹל נִשְׁמַע עַד לְמֶרְחֹק".

אילו יתרונות אנו יכולים למנות לתפילה בבית הכנסת? האם יש למישהו צער על הבניין הגדול ביותר בקיבוץ שעומד שומם? ניתן לומר שהחוסר בבית כנסת הוא כמו החוסר בבית המקדש. לא בטוח שכולם מתגעגעים אליו... די בטוח שרובנו נהנים בלעדיו. אנחנו כל כך נהנים מגלות השכינה, מכך שהיא מפוזרת בעם ישראל. מי צריך גאולה?

בבית הכנסת התקיים מפגש אנושי, קרוב. לא מעט מתפללים היו מגיעים בעיקר בשבילו, אגב. בבית הכנסת היו עוצמות של תפילה שיש רק במרחב אחד, מרוכז. כמו ויטמינצ'יק. לכן זו הסיבה שגם היו חילוקי דעות, לכל אחד היה איכפת, הרגיש שזה נוגע אליו. כעת "איש הישר בעיניו יעשה" שהרי כל אחד בחצר הפרטית שלו. כשהיה בית כנסת, היה לנו מרחב מקודש. כזה שיש בו איסורים וגדרות, ולא הכל מותר, והמסורת קצת מכבידה עלינו. כמו שמירת פוך טובה. מזמין את הקוראים להוסיף עוד...

האם ניתן לצאת מהפלוטר של פיזור ללא איבוד העצמה? אנו נכנסים לימי אלול בהם המלך בשדה. האר"י הקדוש מסביר שבימים אלו ניתן להגיע לקב"ה בקלות יחסית, דווקא מכיוון שהמלך איננו בארמון. אבל מה יהיה עם ראש השנה? איך ייראו התפילות שלנו בימים הנוראים? החגיגות והטקסיות של בית הכנסת בימים אלו, האפופים קדושה, עם הדממה וחרדת הקודש של טרום תקיעת שופר אבדו עם היציאה לרחוב. האם נצליח לפגוש את המלך גם בארמון? בתוך הטקסיות וגיוני המלכות הקפדניים? להיות ראויים למפגש עוצמתי עם 'המלך' (במנגינה כמובן) לשם כך נחוצים לנו בית המקדש ובתי הכנסת!

"שיבנה בית המקדש במהרה בימינו (ויהיה מקום ריכוזי) ותן חלקנו בתורתך (חלק קטן, פרטי ואינטימי של כל אחד)

עוד שנה חלפה... | משפחת אנצ'לוביץ

במלאות 12 שנים ללכתה של אליאורה ז"ל נעלה לקברה בהר המנוחות ביום שישי זה, ט"ו אלול (4/9).

הקונצרט לזכרה, "ניגון אלי-אור", יתקיים ביום ה' כ"א באלול 10/9 בשעה 20:00 בבית המוזיקה בקיבוץ יזרעאל.

עקב מגבלות הקורונה הקונצרט יתקיים ללא קהל באולם אלא ישודר בלייב בדף הפייסבוק של בית המוזיקה יזרעאל גלבוע.

מוזמנים לצפות ולהשתתף מרחוק.

קהילת מעלה גלבוע

משתתפת בצערו

של רוס סינגר ומשפחתו

עם פטירת אמו-

ג'ון סינגר ז"ל

מן השמיים תנוחמו

בית המוסיקה יזרעאל גלבוע
מוזיקה ישראלית ויהודית

ביום חמישי כ"א באלול

תש"פ

10 בספטמבר 2020

בשעה 20:00

באולם בית המוסיקה

בקיבוץ יזרעאל

ניגון אלי-אור

ערב לזכרה של תלמידתנו
אליאורה אנצ'לוביץ ז"ל

בתכנית:
מוסיקה ישראלית ויהודית

משתתפים:
מורים ותלמידים מתקדמים
של בית המוסיקה

הקונצרט ישודר ב - Live
בדף הפייסבוק של בית המוסיקה